Wat En Hoe

Van

Huiskerken

Ank Kleinmeulman-Piening

Inhoud / Onderwerpen o.a.

Wat is Gods hart

Waar woont God nu

Is huiskerk wel Bijbels?

Huiskerken in het Nieuwe Testament

Huiskerken anno nu

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur

Copyright 2020 Ank Kleinmeulman

Wat en hoe van huiskerken

Veel christenen komen vandaag de dag in huizen bij elkaar, zowel in Nederland als in andere landen. Ze zijn niet rebels of willen hun eigen ding doen, maar hebben behoefte aan relaties en willen de Vader en de Heer beter leren kennen. Ze willen echtheid, willen gebruikt worden door de Heer, willen niet gebonden zijn door een programma op de zondagmorgen, maar verlangen ernaar dat de Heer kan doen wat Hij wil als men samenkomt.

Maar is een huiskerk wel Bijbels? Dat is de vraag van velen, omdat de meesten van ons, als het gaat om een kerk, denken aan een gebouw waar mensen samenkomen.

Dit boekje hoopt daar een antwoord op te geven, en wil tevens vragen beantwoorden over het wat en hoe van huiskerk en hoe een gezonde huiskerk eruit ziet.

Eerst iets over mijzelf

Mijn man Wil en ik trouwden in 1975, dienden op verschillende manieren in de plaatselijke gemeente en waren daar trouw in. In 1980 gaf de voorganger ons een woord van de Heer, waarin onder andere gezegd werd: "…de dingen waarvan U in de Bijbel gelezen hebt, getuigenissen van Mijn eerste getuigen, die zullen ook de getuigenissen zijn van Mijn laatste getuigen…"

Waar denk je dan aan…aan de wonderen en tekenen, aan velen die tot geloof kwamen, mensen die genazen in de schaduw van Petrus, noem maar op.

Maar ik heb lange tijd niet begrepen dat die dingen een gevolg van iets waren, namelijk van de eenheid en de liefde die er onderling was, de toewijding aan elkaar, het één van hart en ziel zijn. En dan te begrijpen dat men in huizen bij elkaar kwam, relatiegericht.

In 2000 zijn we een gemeente begonnen in Houten, in opdracht van de Heer. We huurden een schooltje en kwamen daar samen. Dat hebben we een aantal jaren gedaan, totdat we wisten dat er iets veranderen moest. Maar wat? Goeie vraag!

Via kennissen van een vriend in de bediening kwamen we in contact met John Fenn die op dat moment in Tulsa, Amerika, woonde. Hij was medevoorganger van een hele grote gemeente geweest en directeur van een Bijbelschool en vroeg de Heer op een bepaald moment wat Zijn hart was en wat Hij in de wereld aan het doen was. Waarop de Vader onder andere zei: "…zoals het in het begin was, zo zal het nu ook weer zijn; Ik ben aan het werk in relaties".

Niet veel later vroeg de Heer hem om een huiskerk en een netwerk van huiskerken te beginnen. Op de vraag hoe dat moest heten, zei Hij: 'Church Without Walls International'. (CWOWI)

En zo gebeurde het, dat wij in 2004 'over gingen' van het samenkomen in een gebouw, tot samenkomen in

een huis, ons huis op dat moment. En we werden deel van CWOWI.

Om het samenkomen in een huis te begrijpen, is het nodig het hart van God te zien, al vanaf het begin, in het Oude Testament

De eerste huiskerk, zou je kunnen zeggen, was in de Hof van Eden, waar de Heer samenkwam met Adam en Eva.

In **Exodus 19** lezen we over de verschijning van de Here op de berg Sinaï. Mozes klom op tot God en de Here riep hem van de berg en zij: 'Gij hebt gezien wat ik de Egyptenaren heb aangedaan en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen *en tot Mij gebracht heb*. Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en Mijn verbond bewaart, dan *zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn…En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk*." (3-6) Dat is Gods hart: Hij wil bij de mensen zijn! Maar wat is de reactie van het volk?

Exodus 20:18-21 'Het volk was getuige van de donderslagen, de bliksemstralen, het geluid van de bazuin en de rokende berg. Toen het volk het zag, beefde het en bleef van verre staan. En zij zeiden tot Mozes: '*Spreek gij met ons, dan zullen wij horen; maar God spreke niet met ons, opdat wij niet sterven."* Het volk bleef van verre staan, maar Mozes naderde tot de donkerheid waarin God was.

Helaas, hetzelfde zien we ook vandaag nog: laat iemand anders van God horen, vertel dat dan maar aan ons, maar wij willen niet zelf van Hem horen en bij Hem zijn…terwijl het Gods hart was dat zij een koninkrijk van priesters voor Hem zouden zijn!

Wat nu? God dwingt nooit, Hij geeft mensen de vrije keus, maar Hij probeert wel zo dichtbij te komen als Hem toegestaan wordt. Dus wat doet God vervolgens? Hij kiest Aaron en zijn zonen uit om priesters voor hem te zijn: **Exodus 29:44-46** "Aaron en zijn zonen zal Ik heiligen om voor Mij het priesterambt te bekleden. *Ik zal in het midden van de Israëlieten wonen* en Ik zal hun tot een God zijn!" (dat is Zijn verlangen nog steeds!)

Hoe woonde Hij dan in het midden van hen? Door de tabernakel, de ark van het verbond.

Hoofdstuk **25:22** ; Gij zult het verzoendeksel bovenop de ark leggen…en Ik zal dáár met u samenkomen en van het verzoendeksel af, tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis, over alles met u spreken…"

God woont nu in een tent, tussen de 2 cherubs, op de ark en hoofdstuk **33:7-11** noemt dat ieder, die de Here zocht, naar de tent der samenkomst ging.

<u>400 jaar later</u>

David is nu koning over Israël. Hij kent God als 'de Here der Heerscharen, die tussen de cherubs troont' – **2 Samuël 6:2**. In het zevende hoofdstuk lezen we dat David het plan opvat om voor God een huis te bouwen,

omdat hij wel in een cederen paleis woont, maar de ark God onder een tentkleed. Maar God was helemaal blij in die tent te wonen, onder de mensen. Voor Hem hoefde dat niet.

Hij zegt in vers **4**: "Zoudt gij voor Mij een huis bouwen om in te wonen? Ik heb immers in geen huis gewoond van de dag af dat Ik de Israëlieten uit Egypte voerde, tot nu toe, maar Ik ben rondgetrokken in een tent, in een tabernakel. *Heb Ik ooit, terwijl Ik met al de Israëlieten rondtrok, tot één der stamhoofden het woord gesproken: Waarom bouwt gij Mij niet een huis van cederhout?"* Het antwoord daarop is dus 'nee'.

Het is belangrijk dat we dit begrijpen over de wegen van God: Als wij iets heel graag willen, staat Hij het soms wel toe, ook al is dat niet Zijn perfecte wil. Denk aan het volk Israël, dat een koning wilde en net zo wilde zijn als de volken rondom. Dat was niet Gods plan, Hij wilde hun koning zijn. Dat kun je lezen in 1 Samuël 8. Omdat het volk niet naar de profeet Samuël wilde luisteren, die hen waarschuwde, stond God toe dat er een koning zou komen, wat Saul werd, de eerste koning van Israël.

In vers **12-13** van **2 Samuël 7** vertelt de Heer dat Davids zoon voor hem een huis mag bouwen, dat is dus Salomo. David mag het niet doen, omdat hij veel oorlogen had gevoerd. Alleen een vredesvorst zoals Salomo, zonder bloed aan zijn handen, mocht de tempel bouwen.

Dan gaan we even naar **2 Kronieken 5**, wat over de inwijding van de tempel spreekt en de ark die de tempel ingebracht werd. Toen, vers **13**, 'werd het huis, het huis des Heren, vervuld met een wolk, zodat de priesters vanwege de wolk niet konden blijven staan om dienst te doen, *want de heerlijkheid des Heren had het huis Gods vervuld*.'

God woonde vanaf dat moment in een tempel, in een gebouw en als je Hem wilde ontmoeten, moest je naar de tempel gaan.

Dat is zo gebleven tot aan Jezus' dood.

Waar woont God nu? Wat veranderde er na de dood en opstanding van Jezus?

Marcus 15:33-40 spreekt over Zijn dood en vers **37** noemt dat Jezus een luide kreet slaakte en de geest gaf. Wat gebeurde er toen direct? '*En het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden.*' Het voorhangsel hing vóór het Heilige der Heilige, waar de ark stond, waar God dus woonde. Jozefus, een Joodse geschiedschrijver, vertelt ons dat het voorhangsel bijna 20 meter hoog was, zo'n 10 centimeter dik en dat een stel paarden, aan weerszijden van het voorhangsel gebonden, niet in staat was het kapot te trekken.

Wat is het belang van het scheuren van dit voorhangsel? Het gaf aan dat de weg naar God nu voor iedereen geopend was en dat het vergieten van Jezus'

bloed een afdoende boetedoening voor de zonden was. God verliet deze plaats, om nooit meer in een tempel te wonen, door mensenhanden gemaakt. (**Handelingen 17:24**)

En Paulus zegt in **1 Corinthiërs 3:16**: "*Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?*" Hetzelfde zegt hij ook in hoofdstuk **6:19**: "*Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest die in u woont…*"

En in **2 Corinthiërs 4:7** spreekt hij over een schat die wij hebben, in aarden vaten.

Wat is die schat? "*Christus in u, de hoop der heerlijkheid!*"

Dus hoe is het nu? De Heer woont nu in miljoenen tempels, over de hele wereld verspreid! En al die tempels hebben dezelfde heerlijkheid in zich, die de tempel van Salomo vulde! Denk daar eens even over na…

Wij moeten ons denken vernieuwen. We GAAN niet naar Gods huis, we ZIJN Gods huis! Overal waar jij gaat, neem je Hem met je mee!

Wij zijn nu een koninklijk priesterschap (**1 Petrus 2:5,9**), precies wat Gods verlangen vanaf het begin was. En Hij woont nu in ons, dichterbij kan niet. Wat een geweldig iets!

Stel je eens voor wat een verandering dat geweest moet zijn voor de apostelen! Zij waren hun hele leven lang naar de tempel gegaan, hadden Mozes bestudeerd en het Oude Testament en nu het idee dat de God, die tot Mozes sprak op de berg Sinaï, die boven de tabernakel gewoond had en rondgereisd was, in hen woonde! Zij gingen begrijpen dat '*waar twee of drie vergaderd zijn, daar ben Ik in hun midden'*.

Dus wat deden zij, toen Jezus hun, na Zijn opstanding, vertelde te wachten op de belofte van de Heilige Geest? Handelingen 1:13 zegt dat zij naar de bovenzaal gingen, waar zij verblijf hielden. Het volgende hoofdstuk noemt, in vers 2, dat er plotseling uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag kwam en *het hele huis vulde waar zij gezeten waren*.

Maar is huiskerk wel Bijbels? Waar vinden we huiskerken in het Nieuwe Testament?

Ja, huiskerk is Bijbels! De eerste huiskerk die we in de Bijbel zien, was Adam, Eva en de Heer, die in de hof van Eden samen kwamen: '*Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in hun midden*'. (**Mattheüs 18:20**)

Familie en gezin zijn door de Heer bedacht als de plek waar de essentiële waarheden over God geleerd worden.

In **Genesis 18:17-19**, voordat Sodom en Gomorra verwoest werden, kwam de Heer, samen met twee engelen, op bezoek bij Abraham. Toen de engelen vertrokken in de richting van Sodom, dacht de Heer: "Zou Ik voor Abraham verbergen wat Ik ga doen? Abraham immers zal voorzeker een groot en machtig volk worden en met hem zullen alle volken der aarde gezegend worden; want Ik heb hem gekend, opdat hij gebieden zou dat zijn zonen en zijn huis na hem de weg des Heren zouden bewaren door gerechtigheid en recht te doen, opdat de Here aan Abraham vervulle wat Hij over hem gesproken heeft."

Hij zei *Ik weet dat Abraham zijn kinderen Mijn wegen zal leren*. Dus de Heer openbaarde Zijn plannen aan Abraham, gebaseerd op de kwaliteit van zijn gezinsleven. Dat is iets heel belangrijks! Door de hele Bijbel heen lezen we over de geboden van de Heer en hoe wij onze kinderen en kleinkinderen de dingen van de Heer moeten leren, daarover moeten spreken, '*wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat*'.

De meeste wonderen van Jezus werden in een huis gedaan, van een bruiloft in Kana tot aan Zijn verschijning aan de discipelen, na Zijn dood en opstanding, in een huis waar de deuren gesloten waren.

Denk eens aan de Pinksterdag, **Handelingen 2:2**, waar uit de hemel een geweldige windvlaag kwam en *het gehele **huis** vulde waar zij gezeten waren*.

Het is duidelijk dat we kunnen zeggen dat het huis de centrale plek is om over God te horen en van Hem te leren. Het huis, het gezin, is door God ingesteld en dat is de plek waar Hij wil zijn en wil werken. De relaties zijn belangrijk, de kwaliteit van leven, niet een gebouw en ook niet een huis.

Hoe komt het dan, dat we 'kerk' zien als een gebouw waar christenen samenkomen om naar een preek van een pastor te luisteren? Wat is de oorsprong daarvan?

Je moet weten dat, toen de gemeente begon op de Pinksterdag, zij de eerste 300 jaar samenkwamen in huizen en het Romeinse Rijk veranderden, huis na huis. Het christendom was illegaal, men leed onder vervolging, vanaf Pinksteren (32 na Christus) tot ongeveer 313 na Christus. Constantijn, die toen heerste, vaardigde het Edict van Milaan uit en zorgde ervoor dat het christendom legaal werd. Hij riep hen uit hun huizen en gaf hun de voormalige heidense tempels om in samen te komen. Vandaar de stijl van samenkomen zoals we dat vandaag kennen, of dat nu in een katholieke kerk is, een pinksterkerk of wat voor een denominatie dan ook: mensen zitten in een rij, luisteren naar iemand die vooraan staat.

Tot die tijd werd iedere huisgebaseerde gemeente geleid door een ouder iemand in het geloof en wijzer in levenservaring of door de gastheer/vrouw van het huis waar men samenkwam.

In het jaar 495 na Christus vond er nog iets belangrijks plaats: er werd een bijeenkomst van bisschoppen gehouden, waarin werd besloten dat alleen geestelijken het Woord van God konden hebben en begrijpen en zij kregen de verantwoordelijkheid de mensen te vertellen wat God zegt. De pastor werd toen de enige stem en leider over een kerk.

Dat is hoe het vandaag nog is, de 'traditionele' gemeente komt in een gebouw samen om naar de pastor/voorganger te luisteren, die het Woord van God voor die week deelt. En dat week na week…

Je kunt de vraag stellen of het God was, die de christenen uit de huizen haalde en daarmee liet weten dat de tijd om in huizen samen te komen, voorbij was, of was het door mensen ingegeven en werkt God nog steeds op dezelfde manier: in gezinnen, families, in relatie gericht geloof?

Om dat te weten, moeten we kijken naar wat de Geest aan het doen is wereldwijd en wat het Woord aangeeft, want het Woord en de Geest komen altijd overeen. Als je denkt dat de Geest in iets aan het werk is, zul je dat in het Woord vinden en in de geschiedenis. Als je denkt dat je een openbaring uit het Woord hebt ontvangen, moet je ook zien dat de Geest dit in het lichaam van Christus doet en gedaan heeft in het verleden. Als zowel het één als het ander niet zo is, moet je veranderen wat je gelooft, want dat is dan bewezen fout te zijn!

Op dit moment is het christendom de snelst groeiende godsdienst en de grootste groei vindt plaats in huizen.

Een huiskerkleider in China heeft verteld dat er maandelijks 1.000.000 chinezen tot geloof komen, allemaal in huizen! Ook komen de meeste christenen in India en Indonesië in huizen bij elkaar. En dat niet alleen omdat er vervolging zou zijn, maar omdat men terugkeert naar hoe het in het begin was, in de hof van Eden, en naar wat Mozes vertelde: praat over de dingen van God, als je opstaat, als je nederligt.

George Barna, die gemeentegroei bestudeert, vertelt dat ruim 10% van de bevolking in de VS op dit moment samenkomt in huizen. Dat is 20 miljoen mensen per week die gedurende de week in huizen bij elkaar komen! De huiskerk beweging groeit wereldwijd!

Als men in de tijd van Paulus vroeg waar de gemeente is, wees men naar een groep mensen.

Dus laten we samen eens naar het boek Handelingen gaan en naar de geschriften van Paulus om te zien waar die huiskerken waren, bij wie en aan wie de brieven geschreven werden die we in de Bijbel hebben.

Huiskerken in het Nieuwe Testament

Lydia, de purperverkoopster

Wij hebben de brief aan de Filippenzen, met de bekende teksten als *Ik vermag alle dingen in Hem die mij kracht geeft* en *Mijn God zal in al uw behoeften heerlijk voorzien, in Christus Jezus*. Deze brief werd aan Lydia en haar huishouden geschreven en de gemeente bij haar aan huis.

Het begin van de gemeente te Filippe vinden we in **Handelingen 16:14-15**, waar Paulus naar de rivier was gegaan om mensen te vinden die daar aan het bidden waren. Er staat:

"En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster uit de stad Thyatira, die God vereerde, hoorde toe, en de Here opende haar hart, zodat zij aandacht schonk aan hetgeen door Paulus gezegd werd. En toen zij gedoopt was, en haar huis, nodigde zij ons, zeggende: Indien gij van oordeel zijt, dat ik de Here getrouw ben, neemt dan uw intrek in mijn huis. En zij drong ons ertoe."

Later lezen we dat Paulus en Silas in de gevangenis terechtkwamen, waar zij omstreeks middernacht baden en Gods lof zongen. Er kwam een grote aardbeving en zij kwamen vrij. De gevangenisbewaarder werd wakker en wilde zichzelf van het leven benemen, omdat hij dacht dat iedereen gevlucht was, maar Paulus en Silas riepen 'Wij zijn allen hier!' Daarop kwam de gevangenisbewaarder tot

geloof, ook zijn hele huis en zij werden allen gedoopt. En, staat er in **Handelingen 16:34**, dat hij Paulus en Silas naar boven bracht, naar zijn *huis*. En dan, in vers **40** staat dat toen zij uit de gevangenis gekomen waren, zij naar *het huis van Lydia* gingen.

Dus nu weten we dat als je het boek Filippenzen leest, dit geschreven werd aan Lydia en de gevangenisbewaarder en hun huishoudens. Dat was de huiskerk in Filippe.

Jason

Handelingen 17:1 *begint met 'En hun weg nemende over Amfipolis en Apollonia,* kwamen zij te Thessalonica. **Thessalonicenzen** 1 en 2 gaan over de komst van de Heer en onze vereniging met Hem. Maar er staat specifiek in vers **5** van **Handelingen 17**, dat er een oproer was en de Joden op *het huis van Jason* aanstormden. Dus als je de eerste en tweede brief aan de Thessalonicenzen leest, was dat aan Jason en de gelovigen daar gericht.

Titius Justus, de Romein

Dan gaan we naar **Handelingen 18:6-7** waar Paulus elke sabbat besprekingen in de synagoge hield en de Joden betuigde dat Jezus de Christus is. Sommigen geloofden en toen er tegenstand kwam, vertrok hij. In vers 7 staat 'En hij vertrok vandaar en *kwam in het huis van iemand, genaamd Titius Justus*, die God vereerde, wiens huis naast de synagoge stond. En Cripus, de overste van de synagoge,kwam tot geloof in de Here

met zijn hele huis en vele van de Corintiërs die hem hoorden, geloofden en lieten zich dopen."

Dus, hier in Handelingen **18:7-8**, heb je de Romein (Gaius) Titius Justus; hij heeft 3 namen, omdat hij een Romein is. En je hebt Crispus, een Jood en overste van de synagoge en zijn huishouden en nog vele Corintiërs. Dus je hebt nu Romeinen, Grieken en Joden die allen in Jezus geloven en samenkomen in het huis van Justus. Als je dus 1 en 2 Corintiërs leest, weet dan dat het aan Titius Justus en de mensen daar geschreven is.

Niet vreemd dat we hoofdstuk 13 in de Corinthe brief vinden: het hoofdstuk over de liefde! Drie culturen die samenkomen in een huis! Wat een uitdaging. Dus alle dingen die Paulus adresseert in deze 2 brieven, de gaven van de Geest, de problemen die er waren, schreef hij aan deze mensen, die in iemands woonkamer bij elkaar kwamen.

De school van Tyrannus

Daarna reisde Paulus naar Efeze, waar hij twee jaar verbleef. Er staat dat hij *dagelijks besprekingen hield in de gehoorzaal van Tyrannus. En dit ging twee jaar lang zo voort*. (**Handelingen 19:9-10**) Azië was in die tijd een kleine provincie, in wat we vandaag Turkije noemen. In die twee jaar hoorde iedereen in die provincie over de Heer. Er staat niet specifiek vermeld naar welke huizen Paulus ging, maar in **Handelingen 20:20**, als Paulus een bijeenkomst heeft met de leiders van Efeze, zegt hij '*hoe ik niets nagelaten heb van hetgeen nuttig was om u te verkondigen en te leren in het openbaar en binnenshuis*'.

Het goede nieuws is dat we wel de naam kennen van tenminste één echtpaar. Paulus schreef 1 Corinthe vanuit Efeze, zoals wij in 1 locatie zijn en een brief aan iemand sturen die ergens anders woont. Hij zegt in 1 Corinthiërs 16:8 'Ik zal nog tot Pinksteren te Efeze blijven, want mij is een grote en machtige deur geopend'.

Aquila en Priscilla

Terwijl hij in Efeze is en aan de Corinthiërs schrijft, noemt hij dit in **1 Corinthiërs 16:19** "U groeten de gemeenten van Asia (Efeze was de hoofdstad van die staat Asia). Vele groeten in de Here van Aquila en Priscilla en van de gemeente bij hen aan huis." Hier noemt hij specifiek één huis, het huis van Aquila en Priscilla in Efeze.

Dus als je Efeziërs leest: *door genade zijt gij behouden, door het geloof* (Efeziërs 2:8) en hoofdstuk 3:17-19 over *geworteld en gegrond zijn in de liefde…zodat we in staat zijn te vatten hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is en te kennen de liefde van Christus die de kennis te boven gaat*, dan weet je dat hij schreef aan Aquila en Priscilla en hun huishouden en aan nog vele anderen.

Als we naar Romeinen 16 gaan, schrijft Paulus het boek Romeinen vanuit Corinthe. Hij zegt in **Romeinen 16:3-5** "Groet Prisca en Aquila, mijn medearbeiders in Christus Jezus, mensen die voor mijn leven, hun hals

gewaagd hebben. Groet insgelijks de gemeente bij hen aan huis."

Nu weten we dat Aquila en Priscilla, waar ze dan ook woonden, een gemeente bij hen aan huis hadden en hun huis werd een centraal punt voor het lichaam van Christus.

Nymphas en Philemon

In **Colossenzen 4:15** noemt Paulus een vrouw, Nymphas genaamd en hij groet de gemeente bij haar aan huis, in Laodicea. We hebben geen brief aan de gemeente te Laodicea, al kunnen we er zeker van zijn dat de brieven geschreven aan de gemeente in Efeze en Colosse ook in Laodicea gelezen werden.

In de stad Colosse kennen we één gastheer, Philemon. Het boek Philemon is een boek van maar 25 verzen. In vers 2 groet hij *de gemeente in uw huis*. We weten dat Philemon in Colosse woonde, want dat kunnen we lezen in Colossenzen 4:9 waar Paulus Onesimus noemt, *die één der uwen is.* dat wil zeggen dat hij van Colosse was. Als je het boek Philemon gelezen hebt, weet je dat het hele onderwerp gaat over de terugkeer van Onesimus naar Colosse, naar Philemon, en zijn verzoening met zijn werkgever daar.

We hebben dus Rome, Corinthe, Efeze, Filippi, Colosse en Thessalonica. Alle brieven aan de gemeenten daar werden geschreven aan mensen die wij hebben leren kennen. Zelfs het boek Openbaring is geschreven aan de zeven gemeenten in Asia. En we weten vanuit

Handelingen 19 dat geheel Asia het Woord van de Heer hoorde, door de gemeenten die Paulus gestart had, door van huis naar huis te gaan en door in de school van Tyrannus geweest te zijn.

In de traditionele kerk begrijpen we het Nieuwe Testament uit de context, want we zien het door de bril van een auditorium: een gebouw met één man, de pastor, die het hoofd en de bron van Gods wijsheid is. Dat zien we niet in het Nieuwe Testament en het is ook niet het patroon van de eerste 300 jaar van het christendom. God brengt mensen terug naar de oorsprong, terug naar de manier waarop het lichaam van Christus de wereld in korte tijd op zijn kop zette.

Zoveel mensen bidden voor een opwekking, maar als je opwekking wilt, moet je dingen op Gods manier doen; niet vragen dat God onze plannen dient en zegent. Wij moeten terug naar de manier waarop God dingen gedaan heeft. En dat begon in de hof van Eden en helemaal tot aan het boek Openbaring was het huis de centrale plek om over de dingen van God te leren.

Huiskerken anno nu

Christus in ons

We hebben nu vastgesteld dat het hele Nieuwe Testament aan mensen geschreven was die in huizen bij elkaar kwamen. Hun focus was gericht op *Christus in ons, de hoop der heerlijkheid* en niet meer op het gaan

naar een tempel, een gebouw. Al zien we wel, in **Handelingen 2:46**, dat er een periode van 18 maanden was dat de discipelen zowel naar de tempel gingen, alsook van huis tot huis brood braken (Herziene Statenvertaling). In die tijd gebruikte men de verschillende portalen en zuilengangen rondom de tempel om onderwijs te geven, iets wat Jezus eveneens deed als er staat dat Hij in de tempel leerde.

Dus de apostelen kwamen daar de eerste tijd ook samen om te bespreken wat het inhield dat God nu in mensen woont. Hun denken moest veranderen van *God-woont-in-een-tempel* naar *God-woont-in-mij*.

We hebben allemaal predikers horen zeggen: 'Wees welkom in het huis van God' of 'Is het niet goed in Gods huis te zijn?'. Ze zeggen wel dat het gebouw niet de kerk is, maar de manier waarop er gesproken wordt, laat zien dat ze nog een tempel mentaliteit hebben.

Na Handelingen 8:1, waar staat dat iedereen Jeruzalem verliet vanwege de vervolging (behalve de apostelen) lezen we niet meer dat de discipelen teruggingen naar de tempel. Dat deed men alleen die periode van 18 maanden, tussen Pinksteren en de tijd dat men Jeruzalem verliet.

Hetzelfde zien we vandaag ook: het neemt anderhalf tot twee jaar voor mensen om hun denken te veranderen en het idee van huiskerk te begrijpen, de realiteit dat het Nieuwe testament aan mensen geschreven is die in huizen bij elkaar kwamen en de

realiteit dat Christus in een ieder van ons woont en wat dat inhoudt.

Als je het Nieuwe Testament leest, zie je dat Paulus niet aan de leiders schrijft, aan Johannes of Jacobus of Judas. Hij schrijft *aan de gemeente* (de heiligen) *te Rome*, of de *gemeente te Corinthe*, of de *gemeente te Efeze*. Hij schrijft aan mensen die in huizen bij elkaar kwamen, over de verantwoordelijkheid die ze hebben wat betreft hun geloof. Niet de voorganger, de oudsten of andere leiders, maar iedereen is zelf verantwoordelijk voor zijn geestelijk leven. Daarom spreekt hij in **1 Corinthiërs 5** niet tot de leiders, die iets zouden moeten doen aan de man die een relatie heeft met zijn stiefmoeder, maar zegt hij: Jullie moeten er iets aan doen! Hij spreekt tot het hele lichaam daar. In het volgende hoofdstuk, hoofdstuk 6, gaat het over 2 broeders die een rechtszaak tegen elkaar aanspannen. Paulus zegt hier opnieuw dat zij, het lichaam, dit hadden moeten oplossen. Mensen zijn verantwoordelijk voor hun eigen geloof.

Iets anders wat we ons moeten realiseren, is dat wij allemaal 'in de bediening' zijn. Niet alleen de pastor, of de oudsten, wel of niet betaald door de kerk, maar het Nieuwe Testament leert dat Christus in ons woont. Dus alles wat ik doe en wat ik heb is Hem toegewijd en waar jij gaat, neem je Hem met je mee!

Wie is jouw bedekking?

Dat is een vraag die vaak gesteld wordt: Als je niet meer naar een kerk gaat en dus niet meer onder een voorganger bent, wie is dan je bedekking? Is er geen gevaar dat je een sekte gaat worden, of dat er vreemde leringen binnen een groep ontstaan?

Wel, Wil en ik zijn bijna 30 jaar actief geweest in de 'traditionele' kerk, voordat we huiskerk gingen doen en in die tijd hebben we veel gemeentes gezien waar het fout ging. Zowel met de leiders, als met leringen.

Elke groep, ongeacht hoe men gemeente is, die niemand heeft om in zijn leven in te spreken, die niet met anderen verbonden is, en met het grotere lichaam van Christus, loopt het gevaar uit balans te raken.

Huiskerken zijn met elkaar verbonden

Alle huiskerken in het Nieuwe Testament, waren met elkaar verbonden. Je ziet geen gemeentes die op zichzelf stonden, die met niemand in relatie waren.

Neem als voorbeeld Priscilla en Aquila, die een huiskerk hadden waar ze woonden, eerst in Efeze en later in Rome. Zij begonnen in Corinthe, tezamen met Paulus (**Handelingen 18:1-3**). Dus zij hadden een relatie met mensen in Rome, Corinthe en Efeze.

Denk eens aan alle mensen die met Paulus reisden: Judas, Silas, Barnabas, Timotheüs en vele anderen. Ga eens naar Colossenzen 4 en zoek al die namen eens op die daar genoemd worden.

In **Handelingen 11** lees je dat de gemeente in Antiochië, naar aanleiding van een profetisch woord van de profeet Agabus, een offergave ophaalde voor de heiligen in Judea, vanwege een komende hongersnood. Waarvan we historisch gezien weten dat die 3 jaar later plaatsvond. Antiochië was dus verbonden met de gemeenten in Judea.

In 1 Corinthiërs 16 en 2 Corinthiërs 8:9 zie je dat Paulus een offer ophaalt voor de heiligen in Jeruzalem, dus zij waren ook met elkaar verbonden.

Hetzelfde zie je binnen ons netwerk, de Church Without Walls International; wij kennen elkaar en zijn met elkaar verbonden.

Dus terug naar de vraag wie je bedekking is en hoe je kunt voorkomen dat je uit balans raakt. Het antwoord is dit: we zijn met elkaar verbonden en hebben een relatie met elkaar en op die manier 'bedekken' we elkaar, net zoals dat in het Nieuwe Testament was. Uiteraard is Jezus onze Bedekking en leeft Christus in ons, maar we zijn ook wederzijds aan elkaar onderworpen.

Wij hier in Nederland, staan in relatie met de gemeenten hier, met John Fenn en anderen wereldwijd die we kennen. Zij kunnen in ons leven spreken en doen dat ook, en omgekeerd.

Je bent niet alleen verbonden met de mensen in jouw huiskerk, met de mensen in het netwerk maar ook met de rest van het lichaam van Christus, ongeacht hoe men

samenkomt. Op die manier is de kans klein dat je uit balans raakt.

Stel dat iemand in jouw huiskerk een nieuwe lering introduceert, dan zal iedereen dat opmerken; of wanneer er een verkeerde geest dreigt binnen te komen. Omdat je week in week uit met dezelfde mensen samenkomt, is er een ingebouwde veiligheid.

Als iemand iets zegt dat heel kwetsend is, zal een ander die daar aanwezig is al gauw zeggen 'Dat deed mij pijn, waarom zeg je dat?'

Je moet dus aanvaringen en problemen die er kunnen komen, met elkaar oplossen. In de traditionele kerk is het makkelijk om mensen te vermijden waar het niet zo mee klikt of met wie je problemen hebt. In huiskerk kan dat niet. Als iemand zondigt, praat onder vier ogen met hem. Als hij luistert, heb je een broeder (of zuster) gewonnen. Zo niet, neem dan 2 of 3 met je mee. Hé, waar heb ik dat gelezen? Juist, in Mattheüs 18:15-18!

Lees de brieven van Paulus eens, bijvoorbeeld Efeziërs hoofdstuk 4, dan zie je dat hij mensen aanmoedigt in liefde te wandelen, elkaar te vergeven, de band van vrede te bewaren, de nieuwe mens aan te doen, de leugen af te leggen, waarheid te spreken met je naaste en zo gaat het maar door. Als mensen willen weten hoe je kunt voorkomen dat er rare dingen gebeuren in je groep, dan is dat omdat je met elkaar verbonden bent. We struikelen over de eenvoud ervan, maar dit is een essentieel element van huiskerk.

Wat wij proberen te doen, binnen CWOWI, is doen wat de apostel Paulus deed. Paulus reisde en bezocht de diverse gemeenten, gemeenten die hij begonnen was of waar hij een relatie mee kreeg. Hij schreef brieven naar die gemeenten, zoals naar Efeze, waar hij 2 jaar woonde of naar Corinthe, waar hij 18 maanden gewoond heeft.

CWOWI heeft een Facebook pagina waar mensen uit de hele wereld contact met elkaar kunnen hebben. Er worden conferenties gehouden op diverse plekken. Hier in Nederland hebben we sowieso jaarlijks een internationale conferentie waar mensen uit veel verschillende landen bij elkaar komen en zo elkaar leren kennen. Na die tijd worden de banden verder aangehaald, onder andere door Skype gesprekken.

Wij reizen en nemen mensen mee naar de geaffilieerde huiskerken, hier in Nederland en daarbuiten.

Bovendien ontvangen we in ons huis regelmatig mensen uit het buitenland die eventueel een tijdje kunnen blijven.

Wekelijks versturen we de '*Weekly Thoughts*' van John Fenn in het Nederlands, naar een mailinglijst, wat niet perse over huiskerk gaat, maar wat goed Bijbels onderwijs is over de wegen van de Heer.

Hoe zit het met leiders en de 5-voudige bediening in een huiskerk?

Sommigen in huiskerk pleiten ervoor geen leiders te hebben, dat wil zeggen dat iedereen zit en op God

wacht tot Hij door iemand heen spreekt. Ik zie dat niet in de Schrift. Meestal als Jezus, Paulus of Petrus ergens kwamen, hadden ze iets te zeggen.

Er zijn een paar voorbeelden van bijeenkomsten, waar niemand de leiding had. Neem Handelingen 2, de Pinksterdag, waar 120 mensen bijeengekomen waren om de Heer te zoeken; pas na de uitstorting van de Heilige Geest stond Petrus op om te spreken.

Een ander voorbeeld is te vinden in **Handelingen 13:1-3**, waar profeten en leraars bij elkaar gekomen waren om 'de Heer te dienen en te vasten'. Toen zei de Heilige Geest: *'Zonder voor Mij zowel Barnabas als Saulus af voor het werk waartoe Ik hen geroepen heb'.* Met andere woorden: één van die mannen had een profetie. Ze kwamen bijeen zonder dat iemand de leiding had, met de bedoeling om de Heer te zoeken.

Paulus zegt in **1 Corinthiërs 14:6**: "Wat nut zal ik u brengen, als ik mij niet tot u richt, of met een openbaring, of met kennis, of met profetie of met onderricht?"

Er is dus een stroming die zegt dat niemand de leiding heeft in een bijeenkomst, en dat kan soms het geval zijn, zoals in de voorbeelden hierboven, maar meestal is er iemand die iets te zeggen heeft. Die zich voorbereid heeft wat te delen.

De Heer werkt door middel van de verschillende gaven die Hij een ieder gegeven heeft.

Veel mensen vragen zich af hoe het zit met de 5-voudige bediening in huiskerken. Ze bedoelen wat geschreven staat in **Efeziërs 4:11-12** 'Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als

herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus…'

Jezus gaf gaven met de bedoeling de heiligen toe te rusten voor het werk van de bediening. Om achterover te zitten en de gaven niet te laten functioneren, is het negeren van een belangrijke opdracht.

Behalve bovenstaande gaven, worden er in **1 Corinthiërs 12:8-10, 28** en **Romeinen 12:6-8** nog andere gaven genoemd, waaronder krachten, gaven van genezingen, besturen, leiding geven, barmhartigheid, enzovoorts. Een verscheidenheid in genadegaven (de charismatische gaven), bedieningen (van het woord 'diakonia – dienaar) en werkingen (functies – hoe jij van nature functioneert).

Volgens **1 Corinthiërs 12:7** worden die openbaringen van de Geest gegeven tot welzijn van allen. Barmhartigheid verlenen aan iemand, is dus een openbaring van de Geest! Even belangrijk als het geven van een profetie! Dienen, achter de schermen ervoor zorgen dat alles goed verloopt, is een openbaring van de Geest en wie zo'n hart heeft, wordt door de Heer gebruikt tot welzijn van allen.

We moeten ons denken veranderen en zien wat het Woord werkelijk zegt hierover.

Jezus heeft de leiding in een dienst doordat Hij kan bewegen via de gaven die er zijn in de mensen die

aanwezig zijn. Hij is een God van orde en Hij doet dingen en zal dat bevestigen in de harten van hen die aanwezig zijn, maar er zal wel iemand 'de leiding' hebben.

Zijn er oudsten in een huiskerk?

Er zijn huiskerken die miniaturen zijn van de traditionele kerk. Er zijn leiders in huiskerken die zichzelf pastor noemen, en ze kunnen zeker die pastorale gave hebben, maar vaak willen ze een titel. Huiskerk is niet een miniatuur van de 'traditionele kerk', waar één persoon week in week uit het woord heeft. Dat zien we ook niet in de Bijbel.

In het Nieuwe Testament vinden we geen titels, maar we zien functies. Het woord diaken bijvoorbeeld, is het woord dienaar, *diakonia*. Dus als je een diaken ziet, zie je een dienaar. Een apostel is een gezondene. Het woord pastor betekent iemand die voor de schapen zorgt. Al deze woorden beschrijven functies en zijn eerder werkwoorden dan zelfstandige naamwoorden. Dat is dus het punt: het zijn geen titels.

Weet dat Christus in ons woont; we hebben verschillende gaven, waar we vanzelf in functioneren, zonder te denken dat we nu bijvoorbeeld een 'pastor' zijn.

Een voorbeeld: Ga naar **Handelingen 20:17**. Paulus roept de oudsten van Efeze bij elkaar. Het woord 'oudste' of 'presbyteros' betekent letterlijk 'oude man'. Dus hij roept de oude mannen bij elkaar. Niet perse oud in leeftijd, maar mannen die levenservaring hebben en meer ervaren zijn in de dingen van God.

In vers **28** zegt hij: “Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot *opzieners* gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft.” Dat woord *opziener* is het woord *bishop* of *episkopos*. Dan zegt hij: ‘om de gemeente van God te *weiden* en dat woord is het woord *pastor*, waar wij dus het woord pastor vandaan hebben. Dat betekent ‘weiden, zorgen voor, oppassen op’ en niet alleen maar ‘voeden’. Dus veel meer dan hen alleen te eten te geven, maar er voor ze zijn, voor ze zorgen.

Aan het begin zegt hij: “Ziet dan toe op uzelf…en op de gehele kudde…” mensen die het hart van een pastor hebben, zien allereerst toe op zichzelf, ze zijn serieus over hun leven en hun leven met de Heer. Daarnaast letten ze op de kudde en zijn daar serieus in.

Niet iedere christen is serieus over zijn eigen geloof en niet iedere christen heeft een hart voor de schapen. Iemand die dat wel heeft, zal bijvoorbeeld opmerken dat zuster zus of zo er niet is en is bezorgd over hoe het met haar gaat. Moeten we haar even bellen of zal ik er langs gaan? Dat is iemand met een pastorale gave, een dienende leider, niet opgelegd, maar van binnenuit functionerend.

Helaas zijn deze functies, deze gaven, titels geworden in onze tijd. In die dagen waren het functies, werkwoorden en men had zeker geen badge op met ‘apostel …’ of ‘profeet …’.

Als je een tijdje met mensen omgaat, zie je al gauw wie een dienend hart heeft en wie zijn huis openstelt voor anderen, wie een natuurlijke zorg voor de schapen heeft, wie van mensen houdt. Je hoeft geen Bijbelschooldiploma te zien om te weten dat iemand een pastor is, die gave komt er vanzelf uit; mensen die op zichzelf letten en zorg dragen voor anderen.

In ons netwerk gebruiken we geen titels, we spreken er niet eens over, omdat het niet belangrijk is. Iedereen weet wie de leiders zijn, je eert de gave en de functie. Het is niet zo dat zij meer geëerd worden dan anderen. We zijn gelijken onder elkaar. We weten wie we zijn, wie een pastors hart heeft, wie een leraar is. Dus het gaat om functies en niet om titels.

Heeft iedere huiskerk dan een apostel, profeet, herder, leraar en evangelist?

Nee, meestal niet. Maar omdat men verbonden is met andere huiskerken, en er een uitwisseling is, functioneren de gaven binnen de huiskerken. Dat is één van de redenen dat het zo belangrijk is, geen 'lone ranger' te zijn en niet op jezelf te blijven.

Hoe ziet een huiskerk bijeenkomst eruit?

Men kan bij elkaar komen wanneer men dat wenst, maar meestal zien we hier in Nederland dat de zondag toch vaak de beste dag is. Vooral gezinnen met kinderen hebben op zaterdag van alles te doen en de zondag is voor de meesten een vrije dag.

Toen wij nog in Houten woonden en bij ons thuis een huiskerk hadden, begonnen we om 11:00 uur op zondagochtend. Niet te vroeg, zodat de buren niet door ons gewekt zouden worden. Lol. Uiteraard was er eerst koffie en thee met wat lekkers erbij en iedereen had even de tijd wat bij te praten. Dat is prima, ontmoeting is heilig en goed.

Zo tegen half 12, zal degene die de verantwoordelijkheid heeft voor die ochtend, de aandacht vragen en dan is er meestal een openingsgebed of er wordt gevraagd wie gebed nodig heeft. Dit is meestal een natuurlijk gevolg van de voorgaande 30 minuten of zo, omdat men gehoord heeft wat er gaande is bij iedereen. Heel vaak zagen we dat de kinderen mee gingen bidden en ook rondom iemand gingen staan die gebed nodig had en de Heer gebruikte hen, evenals de ouderen!

1 Corinthiërs 14:26 zegt: "Hoe staat het dan broeders? Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitleggen."

Binnen CWOW geven wij er de voorkeur aan iedere week iemand anders te laten leiden. Als iemand een aanbidder is, en die ochtend de verantwoordelijkheid heeft, zal hij of zij waarschijnlijk tijd nemen voor aanbidding. Eventueel gevolgd door gebed voor elkaar en iemand kan een woord van de Heer hebben, enzovoorts. Heel natuurlijk allemaal. Maar is iemand meer een leraar, dan is de kans groot, dat er die ochtend concordanties en verschillende Bijbelvertalingen op tafel komen en men het Woord

induikt. Is iemand een voorbidder, dan zal er waarschijnlijk gebed zijn voor de overheid, andere landen, personen.

Hoe de ochtend verloopt, is dus afhankelijk van degene die leidt. Dat wil niet zeggen dat die persoon de hele ochtend gepland heeft en beslist wat er allemaal gaat gebeuren. Het is meer zo dat die persoon de aanzet geeft, en de rest gaat altijd vanzelf, de anderen vullen aan en op die manier functioneren de verschillende gaven. Het kan beginnen met iets dat God je heeft laten zien de afgelopen week en daarmee kan een gesprek of studie beginnen. Dus het is niet zwaar en moeilijk voor iemand om te leiden. Iedereen kan leiden! Onze kleindochter, die toen een jaar of 5-6 was, gaf aan wat te hebben voor de volgende bijeenkomst en wat ze toen deed, was een lievelingsverhaal van haar uit de Bijbel voorlezen. Daarmee begon die ochtend. Kinderen en tieners kunnen leiden!

Voor de aanbidding kun je muziekinstrumenten gebruiken, maar een cd werkt ook, of op You-tube een afspeellijst maken, wees creatief. Ook a-capella is prima! In de traditionele kerk is er een aanbiddingsteam dat de aanbidding doet, en de gemeente volgt wat zij doen. Dat is omgekeerd. Aanbidding komt vanuit je hart en muziekinstrumenten moeten de aanbidding die uit de mensen voortkomt, volgen en ondersteunen. Houdt het simpel.

Maar ook zonder instrumenten kun je aanbidden! Zing in de Geest, in tongen.

Er kan dus van alles gebeuren, iemand kan een woord van de Heer krijgen of geven, genezen worden, bemoedigd.

Een belangrijk iets is: deel verantwoordelijkheden. Het werkt niet als één persoon of één stel altijd de hele verantwoordelijkheid voor de huiskerk heeft. Begin te roteren van huis en van wie de leiding heeft, we hebben gezien dat dit werkt. Zo wordt het voor niemand een te zware last.

Niet iedereen heeft de mogelijkheid mensen bij hem thuis te ontvangen, zeker niet als het een kleine woning is. Maar die persoon heeft wel de mogelijkheid een bijeenkomst te leiden.

Zeker als dat nieuw is voor iemand, is het oké om te zeggen: misschien heb je een vers dat je wilt delen en kan een ander de aanbidding leiden. We zien al gauw dat er daardoor een groei in iemand plaatsvindt. Men leert open te staan voor de Heer de week voorafgaand aan de huiskerk bijeenkomst, om te horen wat Hij gedaan wil hebben. Dat kan een psalm zijn, aanbidding, een openbaring, iets wat je geleerd hebt, onderwijs, gebed, de gaven van de Geest kunnen functioneren. Geen enkele bijeenkomst is hetzelfde!

Huiskerk is een veilige plek, je hebt een relatie met de anderen en het is oké om 'fouten' te maken, daar leer je van en daar groei je geestelijk van. Huiskerk gaat over discipelschap, opgroeien in de Heer en in het kennen

van Hem. Waar beter kan dat dan bij mensen die hetzelfde hart hebben?

Het is dus aan de leiders anderen de gelegenheid te geven te delen en te participeren.

Huiskerk is dus niet een miniatuur van waar we uit gekomen zijn, waar één persoon het woord week in, week uit heeft. Dat zien we niet in de Bijbel. Het woord diaken betekent *dienaar*. Het woord apostel is *gezondene*. Het woord pastor betekent *iemand die voor de schapen zorgt*. Al deze woorden beschrijven functies, zijn werkwoorden in plaats van zelfstandige naamwoorden.

Dus omdat Christus in ons woont, kunnen mensen functioneren in hun gave, zonder er zelfs maar stil bij te staan dat ze functioneren als bijvoorbeeld een pastor.

Huiskerken die niet gezond functioneren

Helaas zien we om ons heen dat er huiskerken zijn die niet goed en gezond functioneren. Jammer genoeg zien we dan na verloop van tijd, dat ze ophouden te bestaan.

De grootste 'fout' is dat men functioneert als een traditionele kerk, maar dan in een huiskamer. Eén persoon die altijd de leiding heeft en het Woord deelt. De anderen zijn toeschouwers en worden niet gestimuleerd zelf van de Heer te horen en dat met de anderen te delen.

Ook gebeurt het, dat er huiskerken zijn die gericht zijn op een bepaald onderwerp, bijvoorbeeld innerlijke genezing. Dat is het enige dat ze brengen, iedere week dezelfde boodschap over innerlijke genezing: hoe iedereen dat nodig heeft, niet één keer maar telkens weer. Of het gaat altijd over bevrijding en mensen moeten telkens opnieuw 'vrij gezet' worden van banden uit het verleden.

Er zijn mensen die zeggen dat er iedere week avondmaal gehouden moet worden. Of dat het avondmaal niet wijn of sap en brood is, maar een hele maaltijd en zij accepteren het alleen op hun manier.

Ook zijn er mensen die denken dat als je meer dan 1 huiskerk hebt, of een netwerk, het dan een denominatie is, wat in ogen niet juist is.

Een andere stroming gelooft niet in leiderschap. Ze denken dat je allemaal, tijdens een bijeenkomst, stil moet zijn en naar elkaar moet kijken en vragen 'Heb jij iets?' Ze geloven niet dat er een leider kan zijn voor die ochtend. Dat komt vaak voort uit verwonding en ze vergeten dat de Bijbel het heeft over dienend leiderschap en onzichtbare leiding.

Er worden een paar bijeenkomsten in de Bijbel genoemd, waar mensen bij elkaar kwamen zonder iets voorbereid te hebben.

Eén ervan zien we in Handelingen 2, waar 120 verzameld waren om de Heer te zoeken, tot aan de Pinksterdag, waar Petrus toen opstond en sprak.

Dan is er een ander voorbeeld, in Handelingen 13:1-3, waar 5 mannen uit diverse landen samenkwamen om de Heer te dienen. Toen sprak de Heilige Geest: "Zondert Mij nu Paulus en Barnabas af voor het werk, waartoe Ik hen gezonden heb." Met andere woorden, één van die vijf had een profetie. En zij kwamen samen om te bidden en te aanbidden, zonder een leider te hebben.

Maar overal waar Jezus naartoe ging, en Paulus ook, hadden zij iets te zeggen.

Paulus zei in **1 Corinthiërs 14:6** "*Wat nut zal ik u brengen als ik mij niet tot u richt, of met een openbaring, of met kennis, met profetie, of met onderricht".*

Dus een openbaring, iets wat jij geleerd hebt, kennis over jouw wandel met de Heer, gaven van de Geest of onderwijs, anders is het niet tot opbouw van de rest van de gemeente.

Te zeggen dat we samenkomen en niemand de leiding heeft, dat we wachten op de Heer…is onjuist.

Dan zijn er huiskerken die geloven dat vrouwen niet mogen spreken in de bijeenkomst. Ze halen **1 Corinthiërs 14:34-35** uit de context. We weten, vanuit de context, dat Paulus het had over de Joodse vrouwen. Maar hiervoor, in hoofdstuk **11:5** zegt hij 'iedere vrouw die blootshoofds bidt of profeteert, doet haar hoofd schande aan'. Dus hij noemt dat vrouwen kunnen bidden en profeteren, maar vanwege de Joodse cultuur, vraagt hij hen hun hoofd te bedekken. Hij spreekt

zichzelf niet tegen, als hij in **hoofdstuk 14** zegt dat ze stil moeten zijn en thuis haar mannen om opheldering moeten vragen. Context is alles en de context is dat alles betamelijk en in goede orde geschiedt (vers 40) en dat God geen God van wanorde is, maar van vrede (vers 33).

Deze Joodse vrouwen waren niet gewend te participeren in een bijeenkomst. Zij waren gewend in een synagoge te zitten, achter een hekwerk, waar ze niets mochten zeggen. En nu zitten ze in een woonkamer, niet alleen met hun echtgenoten, maar ook met Griekse en Romeinse vrouwen, die gewend waren zich anders te kleden.

Het is niet zo dat Paulus zegt dat vrouwen niet kunnen bidden en profeteren, maar hij wil dat het op de juiste manier gedaan wordt en niet dat zij teveel de bijeenkomst storen door de vragen die ze stellen, dat moeten ze thuis aan hun mannen vragen.

Vervolgens zijn er huiskerken die geloven dat je alleen samen kunt komen op de zaterdag, omdat zij de Sabbat willen eren; ze zijn zich niet bewust van de historische waarheid over de Sabbat .Lees **Exodus 20:8-10**. Daar staat alleen dat God zei dat ze geen werk zullen doen op de sabbat. Omdat God rustte op de zevende dag, dus moet jij ook die dag rusten van je werk.

De traditie bijeen te komen op de zaterdag voor een samenkomst, ontstond pas jaren later, ongeveer 100 of 150 jaar voordat Jezus geboren werd, niemand weet de precieze datum. Er ontstond toen een heiligheid

beweging in Israël. De Grieken hadden zich 100 jaar daarvoor in Israël gevestigd en zij brachten hun geld, hun baden, mode, theaters, bibliotheken, wegen, munteenheid, met zich mee en het duurde niet al te lang of je kon het verschil niet meer zien tussen een Griek en een Jood, omdat de Joden dezelfde dingen deden als de Grieken. Bovendien ging de kennis van God verloren onder de bevolking. Dus ontstond er een heiligheid beweging, die zich de 'afgescheidenen' noemden, wat het woord 'Farizeeër is, om het verschil weer duidelijk te laten zijn tussen een Jood en een Griek.

In die tijd moest iedereen naar Jeruzalem gaan, naar de tempel, om daar te aanbidden, maar de wet van Mozes gaf alleen aan dat men 3 keer per jaar zou moeten gaan. Dat zou te weinig zijn om de kennis van God weer over te brengen. De Farizeeërs besloten daarom dat als je 10 Joodse mannen zou hebben, je samen zou kunnen komen in een huis. De enige dag waarop men kon samenkomen, was op de Sabbat, de zaterdag, omdat dat een rustdag was. Dus de zaterdag werd de dag om samen te komen in deze nieuwe synagogen. 'Synagoge' is het woord voor samenkomst, plaats van samenkomst.

De Farizeeërs begonnen dus als een heiligheid beweging en zij besloten op de Sabbat samen te komen voor onderwijs en aanbidding. Dus het samenkomen op de Sabbat was een idee van mensen, niet van God. Christus is in ons, elke dag is een Sabbat voor ons – een rustdag - maar niet iedereen heeft die kennis of is zich daarvan bewust.

Op een bepaald moment, toen het aantal heidenen die gelovigen waren geworden, groter werd dan het aantal Joden, en zij samen gingen komen, deden ze dat op de zondag. Die dag had betekenis voor hen, omdat het de dag van Jezus' opstanding was. Bovendien waren ze niet Joods en niet bekend met de Joodse wet en ze wilden zich niet houden aan de zaterdag om samen te komen, omdat die dag voor hen een werkdag was. Aldus begon men samen te komen op zondag, hun vrije dag en zo is de traditie om op zondag samen te komen begonnen.

Maar er zijn christenen en huiskerken die denken dat je het alleen goed doet, als je op de zaterdag bij elkaar komt.

Sociale omgangsvormen

Paulus zegt, in **1 Corinthiërs 14:26**: "*Hoe staat het dan broeders*…broeders is een algemene term voor mannen, vrouwen en kinderen…*telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: een psalm of een lering of een openbaring of een tong of een uitlegging: dat alles moet tot stichting geschieden"*. Deze brief werd geschreven aan de huiskerk waar Gaius Titus Justus en de Griekse, Joodse en Romeinse gezinnen samen kwamen. Paulus legt hier iets neer dat erg belangrijk is, namelijk sociale omgangsvormen. Je moet begrijpen dat de Joodse vrouwen gewend waren aan de synagoge, waar zij aan de zijkant zaten, achter een open latwerk, niet zichtbaar, waar ze niets mochten vragen, maar stil moesten zijn. En vaak droegen ze sluiers.

De Romeinse en Griekse vrouwen niet. Dus toen de Joodse vrouwen tot geloof kwamen en zij samenkwamen in een huis en bij hun mannen mochten zitten, was dat een bevrijding voor hen. Zij begonnen daarom ook hun sluiers af te doen.

Dus Paulus leert hen hier basis sociale vaardigheden. Dit is ook voor ons belangrijk, omdat er mensen zullen komen in jouw huis, die niet begrijpen dat ze te gast zijn. Wil en ik hebben het meegemaakt dat jonge kinderen van een gezin bij ons op de banken begonnen te springen, met hun schoenen aan, en dat niet één of twee keer, maar herhaaldelijk. Toen wij de ouders daarover aanspraken, zeiden ze 'het is maar een bank, iets materieels, geestelijke dingen zijn veel belangrijker'. Waarop wij reageerden 'maar het is wel onze bank en als hij kapot gaat, koop je dan een nieuwe voor ons?' Niet lang daarna noemden ze dat ze niet langer zouden komen en hadden er een 'geestelijk' excuus voor…

Lees **1 Corinthiërs 14:26-33**. Paulus zegt wanneer je samenkomt, kun je een psalm hebben. Een psalm is een categorie, aanbidding, waar ook gebed onder valt. Een lering is onderwijs. Tongen en uitleg van tongen zijn duidelijk de gaven van de Geest. Een openbaring is iets dat God jou heeft laten zien. Dus, zegt hij, dat alles moet tot stichting zijn.

In **vers 27** zegt hij dat *als mensen in tongen spreken, het er twee, ten hoogste drie moeten zijn, ieder op zijn beurt en laat één uitleg geven*. Hij zegt dus dat je op je beurt

moet wachten. Als er een tong is, dat uitgelegd moet worden, wacht dan tot dan gedaan is.

Vers 28: *is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spreken*. Wat hij hier zegt, is heel praktisch: als niemand kan uitleggen, als er geen gelegenheid is te spreken, hoef je het niet te delen. Je kunt dat spreken tot jezelf en tot God, houd het voor jezelf.

Wij denken vaak dat we iets moeten delen waarvan wij menen dat God het op ons hart gelegd heeft; doen we dat niet, dan zondigen wij. Maar Paulus zegt hier: als er geen uitlegger is…dat is, als er niemand is die begrijpt wat jij wil zeggen, of als het de verkeerde tijd is het te delen, of als het een openbaring is die voor jou bedoeld is en niet voor de hele groep…houdt het dan voor jezelf, spreek het tot jezelf en tot God.

Dan zegt Paulus, in **vers 29**: *Wat de profeten betreft, twee of drie* moeten *het woord voeren, en de anderen moeten het beoordelen*. Dit is weer een categorie, of het nu om profetieën gaat, of om het delen van wat anders: spreek om de beurt en laat de anderen het beoordelen. Dit is het punt: als je in een huiskerk setting bent, kunnen er mensen zijn die vinden dat ze iets te delen hebben, waar niemand een aanmerking of opmerking over mag maken.

Wel, Paulus zegt hier duidelijk, tegen deze Grieken, Romeinen en Joden, je kunt spreken, maar doe het om de beurt, wacht op je beurt en laat het opbouwend zijn wat je deelt. Je moet echter weten dat het beoordeeld

kan worden, er kan een kritisch weerwoord komen, of men kan het zelfs afwijzen. Neem dat niet persoonlijk!

Paulus legt hier sociale omgangsvormen neer en hoe wij onszelf moeten gedragen in een gemengde groep. Je bent welkom iets te delen, maar weet dat het beoordeeld kan worden.

Dat wil ook zeggen, dat als jij een woord voor iemand hebt, die persoon kan zeggen: Nee, liever niet vandaag. Houdt het dan voor jezelf.

In **1 Corinthiërs 14:30** zegt Paulus dat als iets geopenbaard wordt aan iemand die daar zit, de eerste moet zwijgen. Iedereen kan één voor één profeteren, wacht op je beurt. Als je een woord hebt, hoef je het niet onmiddellijk te delen, je kunt ermee wachten. Want, zegt hij, in **vers 32**: *de geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen*. Dus ook al denk je dat je iets NU moet delen, omdat het binnen in je brandt, de waarheid is dat jij er de controle over hebt. Wacht op je beurt; is er geen gelegenheid om het te delen, dan houdt je het voor jezelf en spreek je dat tegen God.

Hij concludeert met, **vers 33**: *want God is geen God van wanorde, maar van vrede*.

Het kan gebeuren, dat iemand domineert en zichzelf graag de hele tijd hoort praten. Ga dan na die tijd naar hem of haar toe en deel dit gedeelte uit Corinthiërs. Huiskerk gaat niet om één persoon, maar iedereen moet de gelegenheid hebben iets te delen.

Of, als leider van die ochtend, zou je kunnen zeggen: misschien is er straks nog gelegenheid verder je verhaal te vertellen, maar ik denk dat er iemand anders is die ook nog wat wil vertellen.

Het is daarom zeer aan te bevelen dit gedeelte uit Corinthiërs vanaf het begin te onderwijzen, zodat iedereen het weet.

Soms wordt een gesprek verwarrend, of men begint over allerlei onzinnige dingen te praten, die niet opbouwend zijn. Of men heeft het erover hoe die en die kerk hen zo gekwetst heeft, of die en die pastor. Huiskerk ontmoetingen moeten opbouwend zijn, de wil van de Heer moet gezocht worden. In het laatste geval is het wijs te zeggen: als je gekwetst bent en verwond door iets of iemand, kom dan privé naar ons toe, dan kunnen we voor je bidden. Huiskerk is geen platform om te klagen over iets of iemand, laat alles tot opbouw geschieden.

Wat doen we met de kinderen?

Dit is een vraag die vaak gesteld wordt. Wel, hier is het verschil tussen de tempel mentaliteit en huiskerk. In de tempel mentaliteit loopt een gezin de deur binnen van de kerk en de kinderen gaan dan direct, of na de aanbidding, naar hun eigen groep, waar vreemden hen over God leren. In huiskerk ben je deel van de gemeenschap.

Wat we vaak zien, is dat gezinnen met jonge kinderen het fijn vinden elkaar op te zoeken en samen huiskerk te hebben. Prima, hun huizen zijn berekend op

kinderen en ze zijn gewend aan drukte om hen heen. Soms vinden 'empty nesters' het ook fijn met elkaar samen te komen. Maar dat hoeft dus helemaal niet, gemengde groepen kunnen ook prima functioneren.

Je hebt de vrijheid om creatief te zijn, als er kinderen zijn. Er zijn huiskerken waarbij de kinderen op de grond spelen, in alle rust en ongemerkt dingen oppikken van wat er om hen heen gebeurt.

Andere huiskerken vinden het beter werken als de kleintjes voor een half uur of zo, apart genomen worden en onverdeelde aandacht krijgen. Je kunt creatief zijn, als iets niet werkt, probeer dan wat anders.

Soms gaan ouderen zich storen aan de kinderen. Praat er met elkaar over en zoek samen naar een oplossing, zodat het voor iedereen werkt en er vrede is.

Tieners kunnen huiskerk soms saai vinden, dus is het een goed idee hen de leiding van een dienst te geven, als ze dat willen. Ze kunnen creatief zijn. Dat brengt vaak een heel andere dimensie in de huiskerk!

Zijn er weinig tieners in een bepaalde huiskerk, kijk dan eens of er tiener- of jeugdgroepen van andere gemeentes zijn, waar ze naartoe kunnen gaan. Contact met andere jongelui van hun leeftijd die ook geloven, is heel belangrijk voor ze.

Hoe begin je een huiskerk?

Wat we hebben zien, is dat wat Jezus leerde, werkt. In **Lucas 10** heeft Hij het over een persoon van vrede. Jezus is hier onderweg naar Jeruzalem en Hij heeft Zijn

12 discipelen in teams van twee al voor Zich uitgestuurd. Nu wil Hij zeventig in 35 teams van twee voor Zich uit zenden. Hetzelfde principe is ook vandaag nog zo: iemand ziet ons eerst, voordat ze de Heer zien. Wij gaan voor Hem uit. Hij zegt in **Lucas 10:3**: *Ik zend u als lammeren midden onder wolven* wat raar is voor de Goede Herder, ons als schapen onder wolven zenden. Maar dan vertelt Hij ons hoe wij niet opgegeten gaan worden door mensen en door de wolven die er zijn.

Hij zegt in de **verzen 5 en 6**: *Welk huis gij ook binnentreedt, zeg eerst: Vrede zij dit huis. En indien daar een zoon des vredes is, dan zal uw vrede op hem rusten, maar zo niet, dan zal hij tot u terugkeren*. Hij zegt dus: vind iemand die open staat voor jou. Je brengt nu het evangelie nog niet, je presenteert jezelf. Dan gaat Hij verder en leert Hij hen in dat huis te blijven, met andere woorden: ga niet van het ene huis naar het andere. Blijf daar, leer de mensen kennen, eet wat zij je voorzetten en drink wat je aangeboden wordt. En dan, in **Lucas 10:9**, pas dan, genees je de zieken die daar zijn. Hij vertelt ons hoe wij niet opgegeten worden.

Hetzelfde zien we in Handelingen. Paulus nam dit advies aan en volgde dat. Hij ging naar plekken waar mensen van vrede waren.

Een voorbeeld daarvan vinden we in **Handelingen 16:13** waar Paulus en die met hem meereisden, op de sabbatdag de rivier langs gingen, waar zij verwachtten dat een gebedsplaats zou zijn. Ze gingen daar zitten om met de vrouwen te praten die daar waren. Paulus wist

dat zij daar aan het bidden waren. Hij ging niet naar ongelovigen toe, maar naar mensen die al in de God van Israël geloofden. Lydia, een purperverkoopster, hoorde toe en opende haar hart en zij schonk aandacht aan wat Paulus vertelde.

Dus vind die persoon van vrede. In **Johannes 1:41** zien we dat Andreas zijn broer Petrus aan Jezus voorstelt. Een paar verzen verder, **Johannes 1:44-45** zien we Filippus, die in dezelfde stad woont als Andreas en Petrus, en Filippus vindt Natanaël.

Dus Andreas en Petrus zijn familie en Philippus en Natanaël kenden elkaar waarschijnlijk; in ieder geval woonden ze in dezelfde stad.

Dan, in **Lucas 5:10** lezen we dat Jakobus en Johannes vissers waren, evenals Petrus. Zij waren dus collega's.

Zie je? Familie, vrienden of kennissen en collega's, invloedssferen van mensen en zij allen hoorden over Jezus door iemand in die invloedssfeer.

Familie is waar het mee begint. Veel huiskerken zijn begonnen met hun eigen gezin en pas na verloop van tijd kwamen er mensen bij. En dat is goed! Je gezin en je kinderen komen op de eerste plaats!

Dus hoe begin je nu? Ken je misschien christenen die niet meer naar de kerk gaan? Die God niet verlaten hebben, maar die iets anders willen dan de kerkstructuur? Nodig ze eens bij jouw thuis uit voor

een maaltijd, of een wandeling, of een kopje koffie ergens. Leer elkaar kennen, dat is de basis en dat is hoe je begint. Op een bepaald moment kun je samen de Bijbel lezen of voor elkaar bidden. Heel ontspannen allemaal en heel natuurlijk.

Hoe groei je?

Hoe groeit een huiskerk? Hoe vind je mensen? Vaak via 'mond op mond reclame'. In onze huiskerken willen we geen schapen 'stelen'. Als iemand zijn plekje heeft gevonden in de traditionele kerk, dan is dat prima, dan moeten ze daar zijn. Geen probleem. Maar er zijn christenen die niet meer naar een gemeente gaan, om wat voor reden dan ook. Als je ze kent, nodig ze bij je thuis uit. En denk aan familie, vrienden, collega's.

We zien vaak dat een huiskerk aan het begin alleen uit eigen gezinsleden bestaat. Of uit een paar vrienden die samenkomen en een jaar lang, of nog langer, komt er niemand bij. De Heer is dan een stevig fundament aan het leggen en als dat klaar is, voegt Hij andere mensen toe, zodat die huiskerk gezond is en goed blijft functioneren.

Wees niet ontmoedigd door een klein begin. De Heer werkt langzamer dan wij vaak denken of willen. Hij gaat voor kwaliteit en niet voor kwantiteit.

We bouwen relaties

Wij zijn niet bezig om een netwerk te bouwen, we bouwen relaties. Netwerken is een natuurlijk gevolg van het leren kennen van elkaar. Wij, Wil en ik, hebben heel wat mensen opgezocht die contact met ons namen omdat ze meer over huiskerk wilden weten. Ook openen wij ons huis, ons hart en geven wij van onze tijd om mensen te leren kennen, en zij mogen ons ook leren kennen. Op die manier zijn er hartsrelaties ontstaan en diverse huiskerken hier in Nederland en in Europa. We blijven dan ook met hen in contact, want het zijn vrienden geworden en vrienden wil je regelmatig zien, nietwaar?

Lees eens het eind van de brieven van Paulus, waar hij mensen de groeten doet. Deze mensen had hij leren kennen en zij kenden hem. Relaties bouwen, daar gaat het om.

Hoe gaan we met geld om?

Als we naar Handelingen gaan, naar de eerste gemeente, dan zien we dat men voor elkaar zorgde en aan elkaar gaf (**Handelingen 2:44-46**).

In **Handelingen 4:32-35** lezen we dat er zelfs niet één behoeftig onder hen was. Ook werd gegeven aan de apostelen, die uitdeelden naar behoefte. Geven was iets vanzelfsprekends voor hen, er was zo'n liefde voor elkaar dat als men iets over had, of dubbel of extra, dat gegeven werd aan wie het nodig had.

In de traditionele kerk wordt er rondgegaan met een offermandje of iets dergelijks, na een aanmoediging om

te geven. Dus iedereen doet er wel wat in, ook al is het kleingeld, omdat de anderen zien wat je doet. In huiskerk gaat het om Christus in ons. Er is geen 'preek' om te geven, geven moet vanuit iemands hart komen. Dat is ook de reden, denk ik, dat het geven van een tiende niet genoemd wordt in het Nieuwe Testament. Men gaf aan elkaar totdat er geen noden meer waren. Als wij de eerste christenen zouden zeggen dat je 10% moet geven, zouden ze ons uitlachen; zij gaven veel meer dan 10%, zij gaven wat ze hadden, dus waarom zou je teruggaan naar 10%? Iets om over na te denken…

Zo velen hebben het idee dat je onder de vloek bent als je 9.9% geeft, en gezegend wordt als je 10% geeft. En dan is er nog de vraag of je tienden moet geven van je netto of je bruto inkomen…Het punt is dat geven een levensstijl is en Christus is in jou, dus je geeft niet omdat je denkt dat het moet, of onder druk, maar je luistert naar Christus in jou.

Geven is ook een discipline en velen missen discipline in hun leven: discipline in het eten, kopen, waar men op tv naar kijkt… en zeker in hun financiën.

In **1 Corinthiërs 16:2** zegt Paulus: *elke eerst dag van de week legge ieder uwer naar vermogen thuis iets weg, en hij spare dit op*. Dit ging over het ophalen van een offer voor de heiligen in Jeruzalem. Hij verwachtte de discipline van een ieder om iets apart te leggen, naar vermogen.

In **1 Corinthiërs 9** zegt Paulus tegen de Corinthiërs, vrij vertaald: Ja, ik werkte toen ik bij jullie was, maar de andere gemeentes hebben mij ondersteund. Nu is het tijd dat jullie dat ook gaan doen. In **2 Corinthiërs 8:6-7** noemt hij dat geven een genade is. Hij zei dat ze overvloedig waren in liefde, in spreken, in kennis, in toewijding, maar dat ze nu ook overvloedig moesten gaan worden in de genade van het geven.

Vaak is de portemonnee en de bankrekening het laatste dat aan de Heer gegeven wordt…

Wij moedigen iedere huiskerk aan om zo mogelijk een bankrekening te openen, om daarmee geld apart te kunnen zetten en in staat te zijn financieel te helpen als er noden zijn in de eigen huiskerk. Soms zijn de noden groter dan de plaatselijke huiskerk kan dragen, dan wordt er een beroep gedaan op het grotere netwerk.

Hetzelfde zie je in **Handelingen 11**, waar de gemeente in Antiochië geld bijeenbracht om te geven aan de heiligen in Judea. Agabus, een profeet, profeteerde dat er een grote hongersnood zou komen. De discipelen besloten daarom dat elk van hen naar draagkracht iets zou geven. Die hongersnood is er inderdaad gekomen, zo'n drie jaar later. In die dagen had men die tijd nodig om extra graan en voorraden te kopen.

Dus Antiochië gaf aan Judea; Filippi en Corinthe en de gemeentes in Galatië gaven aan de heiligen in Jeruzalem. Zorg dragen voor elkaar. Dat is wat wij in ons netwerk ook doen!

Een ondergrondse economie

Een aantal jaren geleden sprak de Heer tot John Fenn en zei dit: “Je zult gaan zien dat er zich een ondergrondse economie in Mijn lichaam gaat ontwikkelen”. Hij vroeg: “Wat bedoelt U?” De Heer zei: “Je zult gaan horen over geven en ontvangen, kopen en verkopen, handel en ruilhandel in Mijn lichaam”. Hij zei Handelingen 2-6 te bestuderen en met name te kijken naar de weduwen in Handelingen 6. Hij vertelde als je in de tijd van Handelingen door de straten van Jeruzalem gelopen zou hebben, je bedelaars, lammen, daklozen en weduwen op straat tegen zou komen, zoals je dat in de Evangeliën kunt lezen. Maar, zei Hij, als je in Mij zou zijn, als je een weduwe in Mij zou zijn, dan had je een huis, eten, een familie als veiligheidsnet.”

Deze weduwen verbleven bij gezinnen en op die manier werd er voor hen gezorgd.

Handelingen 4:32-33 zegt dat allen die tot geloof gekomen waren, één waren van hart en ziel, en ook niet één zei dat iets van hetgeen hij bezat, zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk.

Nee, zij woonden niet in een soort commune, men woonde verspreid over Jeruzalem, en ieder had zijn eigen huis en gezin. Ook hun eigendommen waren van hun zelf, maar ze hadden die gemeenschappelijk, wat wil zeggen: als je vervoer nodig hebt, kun je mijn auto lenen, noem maar op. Men deelde wat men had.

Huiskerk is een levensstijl, niet iets wat je doet. Je wordt deel van een groter geheel en de mensen waar je mee omgaat, komen hoog op je prioriteitenlijst te staan! Doelbewust zochten ze elkaar op en waren er voor elkaar, ze brachten tijd samen door.

Hier in Nederland zien we dat al. Er zijn een aantal stellen met kinderen die elkaar op een CWOWI conferentie hebben ontmoet en sindsdien in contact met elkaar zijn gebleven. Ze wonen in verschillende delen van het land, maar ze kiezen ervoor elkaar regelmatig te ontmoeten en samen de dingen van de Heer te bespreken, voor elkaar te bidden, enzovoorts. Dat was een natuurlijk gevolg van het leren kennen van elkaar en vandaar kwam het verlangen er bewust voor elkaar te willen zijn.

We hebben gezien dat programma's niet werken, zoals bijvoorbeeld wekelijks een vrouwenbijeenkomst te hebben. Wat wel werkt, is als één of twee vrouwen zeggen: hé, laten we wat anderen uitnodigen voor de lunch. Kinderen kunnen mee, iedereen haalt wat voor de lunch, wie wil is welkom! Dat werkt, omdat het geen programma is, maar iets dat vanuit het hart komt. Volg je hart!

Drie groepen huiskerken

We hebben gemerkt dat je huiskerken kunt verdelen in drie groepen, wat je ook in Handelingen tegenkomt en in de relaties die Paulus had:

Eén groep mensen en leiders zijn voornamelijk bezig met de eigen groep, hun locale huiskerk. Ze willen niet reizen, hebben geen behoefte anderen op te zoeken. Hun eigen groep is voor hen genoeg.

Dan is er de tweede groep: helemaal het tegenovergestelde van de eerste groep en dat zijn mensen zoals wij, Wil en ik. Wij reizen voortdurend en zoeken andere huiskerken op, in binnen- en buitenland. Dat is ons hart en waar we voor geroepen zijn.

In de Bijbel zijn dat Paulus zijn, Barnabas, Timotheüs, Titus; je komt ze overal tegen.

Maar de grootste groep is de derde groep. Zij zijn geïnteresseerd in de locale gemeente maar ze willen ook af en toe een reisje naar anderen maken. Dit komt je ook tegen in de brieven van Paulus. Je ziet daar een Tychius, Trophimus, Epafras en Febe, in **Romeinen 16:1.** Je vindt daar een hele lijst namen van mensen: Andronicus en Junia, een echtpaar, die door Paulus apostelen genoemd worden (de NBG vertaling zegt: mannen onder de apostelen – helaas verkeerd vertaald). Je ziet een Maria, Tryfena, Tryfosa, vrouwen die zich moeite gegeven hebben in de Heer. Persis, Rufus, Julia, Olympas en nog veel meer.

In ons netwerk zien we dat ook, de grootste groep zijn mensen die elkaar af en toe bezoeken.

Dit werkt! Verbonden zijn met het grotere lichaam van Christus, werkt! Van elkaar leren en ontvangen, als een soort van kruisbestuiving!

Als wij conferenties en dagen organiseren, ga er dan naartoe en leer anderen kennen. Stap uit je comfort zone!

Vaak zijn de data al van te voren bekend, dus heb je tijd om geld apart te zetten daarvoor. Investeer in de relaties! Relaties zij voor eeuwig, over 1 miljoen jaar kennen we elkaar nog steeds.

In ons CWOW huis hebben we mensen ontvangen uit Litouwen, Finland, Duitsland, Amerika, Noorwegen, Engeland, Schotland, Kenia en vast nog een paar landen die ik niet opgenoemd heb. Die relaties zijn zo kostbaar!

Leer elkaar kennen en investeer in elkaar.

We leven het boek Handelingen, zien dezelfde wonderen gebeuren, dezelfde hartsrelaties, het heen en weer reizen, het zorgen voor elkaar.

Weet waar je bij hoort. Je zult dan ontdekken dat je deel bent van een hele grote familie die er voor je is. Je bent niet alleen, je bent veilig, beschermd en dat is zoals huiskerk moet zijn!

“En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden.

En er kwam vrees over alle ziel en vele wonderen en tekenen geschiedden door de apostelen. En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenvergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk: en telkens waren er, die hun bezittingen en have verkochten en ze uitdeelden aan allen, die er behoefte aan hadden…en zij loofden God en stonden in de gunst bij het gehele volk.

En de Here voegde dagelijks toe aan de kring die behouden werden".

(**Handelingen 2:41-47**)

Over de Auteur

Ank Kleinmeulman woont met haar echtgenoot Wil, in Nederland. Ze hebben vijf kinderen en 8 kleinkinderen, die allemaal de Heer liefhebben en dienen. Ank houdt ervan mensen het Woord van God te onderwijzen. Ze heeft een Domata Bijbelschool gevolgd en vele jaren een Bijbelschool op zaterdagmorgen gehad. Ook is ze 6 jaar betrokken geweest bij Aglow en spreekt ze af en toe voor Aglow afdelingen in Nederland en België.

Van kinds af aan heeft ze met de Heer gewandeld en wist dat ze Hem haar hele leven zou dienen. Samen met Wil hebben ze verschillende functies in de bediening gehad. In 2004 bracht de Heer hen in contact met John Fenn en Church WithOut Walls International (CWOWI) en zijn ze een huiskerk in hun woonkamer begonnen, wat uitgegroeid is tot een netwerk in Nederland en Europa.

Ieder jaar organiseren ze een internationale conferentie voor CWOWI leiders en geïnteresseerden en samen reizen ze in Europa; bouwen ze aan relaties en helpen ze mensen en huiskerken.

Al vindt ze het leuk in haar vrije tijd haar huis te decoreren en te veranderen, haar echte passie is het onderwijzen van het Woord en mensen te helpen in Christus te groeien. Daar gaat het om, wat haar betreft! Veranderde levens!

Andere boeken van Ank Kleinmeulman

Bezoek jouw eigen favoriete eBoek website om te zien welke boeken er leverbaar zijn van Ank Kleinmeulman:

Authority: Know Who You Are

Righteousness: Live It Inside Out

Rechtvaardigheid: Van binnen naar buiten

Onderwijs over verschillende onderwerpen in het Engels kun je kopen of downloaden via deze link: http://supernaturalhousechurch.org/

Raadpleeg onze website voor onderwijs en artikelen in het Nederlands:

http://www.cwowi.eu/

Kontakt met Ank Kleinmeulman

Ik vind het fijn dat je mijn boek hebt gelezen! Altijd welkom om kontakt met mij te zoeken:

Ga naar onderstaande link en klik op LIKE:

https://www.smashwords.com/profile/view/AnkKleinmeulman

CWOWI websites:

http://supernaturalhousechurch.org/

http://www.cwowi.eu/

Email mij: cwowi@solcon.nl